

krav, der henstaae i en Række af Aar, og det er meget almindeligt, at Renterne for et Aar først betales i det næste. Hvis man nu vilde have, at kun de Renter, der virkelig skyldes for de Terminer, der hørte til et bestemt Finantsaar, maatte figurere paa dette Aars Regnskab, kunde man naturligvis godt opnaae det; men da maatte man lade Regnskabet hængeligge uafsluttet indtil den Tid, da de Terminer, som dette Aar angik, virkelig vare blevne betalte; men dette kan vare længe, især i Danmark, hvor man ikke har nogen præklusiv Frist, der omfatter en nogenlunde kort Række af Aar. I andre Lande, hvor man har en saadan fastsat til f. Ex. 5 Aar, er der dog et Tidspunkt, hvor man kan sige, at Fordringen maa være afgjort, og det kan der lade sig gjøre at fastholde Fordringen om, at Regnskabet kun skal omfatte de i Aarets Løb bevilgede Udgifter; men da kunde Regnskabet endelige Afgjørelse ikke skee ved Aarets Slutning og heller ikke i det næste Aar, men først, naar den længere Arrække var forløben. Hvis man derimod virkelig vil fastholde den anden Fordring, at Regnskabet skal være afsluttet den 31te Marts, da er det vel ogsaa muligt at opnaae at slutte af paa en bestemt Dag, men det maa da indrømmes, at en stor Deel af de for det bestemte Aar bevilgede Udgifter siltende gaae over paa de følgende Aar, saa at man først gennem en længere Række af forskellige Budgetter endelig faaer at see, hvilke Udgifter der have været bevilgede i et bestemt Aar. Naar man havde med et enkelt Regnskab at gjøre, havde man i Grunden at bestille med en Række af Budgetter, og man maatte da gaae tilbage og sammenholde med de tidligere Regnskaber, for at komme til Kundskab om, hvorledes Forholdene virkelig vare med Hensyn til de bevilgede Summers Overskridelse eller ikke Overskridelse. Altsaa, jeg gjentager det, de to Fordringer, at det bestemte Regnskab kun skal indeholde Summer, som ere bevilgede til Udgift i et vist bestemt Aar, og at dette Regnskab skal afsluttes umiddelbart efter Udløbet af Aaret, de ere umulige at fyldestgjøre samtidigt, og det er aldeles forgæves at bestræbe sig for at opnaae et Maal som det, jeg her har betegnet. Hvad man nu har forsøgt paa at gjøre med Hensyn

til Regnskabsafslæggelsen under vore konstitutionelle Forhold, betragter jeg vel ikke som det i og for sig Hensigtsmæssigste; thi det turde nok være, at for en virkelig streng Gjennemførelse af Regnskabsordenen vilde det være rigtigt at slaae ind paa den første af mig antydede Vej, nemlig at fordræ Regnskabet nøie sluttet til det bestemte Aars Budget, men da at henseende visse Afgjørelser igjennem en Arrække; men for under vore Forhold at komme til Noget, der syntes at kunne deels opretholde den nogenlunde fyldestgjørende Forbindelse mellem det enkelte Aars Regnskab og det tilsvarende Budget, og deels dog ikke lod vente altfor længe paa sig, da man uafslættelig fra Repræsentationens Side i denne Henseende mødte de stærkeste Opfordringer til at skynde sig, — saa er man slaaet ind paa en Mellemvej, som ogsaa kan, naar man tager den med Lempe fra alle Sider, føre til et ret tilfredsstillende Resultat. Man har for det Første ingenlunde strengt fastholdt, at Udgifterne skulle være afgjorte ved Aarets Udgang, og at Regnskabet altsaa nøiagtigt skulde sluttes den 31te Marts. Der har stedse mere eller mindre siltende — jeg troer ikke, man har lagt nogen bestemt Dølgemaal derpaa, men jeg troer heller ikke at det har været ganske bestemt udtalt, — fra Finansministeriets Side været vist en Estergivenhed med Hensyn til Fordringerne, Finansministeren har ladet Kasserne slaae aabne i visse Tidsrum 3 til 4 Uger, efterat Aaret var forbi, og i disse 3 à 4 Uger har man endnu modtaget enhver Requisition, som støttede sig til de for det tilbagelagte Aar bevilgede Beløb. Der er altsaa paa den ene Side givet en Tid, skjøndt ikke nogen fuldkommen tilstrækkelig Tid, hvortil man kunde esteraarbejde de Udbetalinger eller Afgjørelsen af de Krav, som ikke i Aarets Løb havde kunnet afgjøres, og man vil let indsee, at det er aldeles umuligt, hvorledes man stiller det, selv om man ganske seer bort fra en Mængde smaa Beløb, i det Store at faae Kravene nøiagtig fyldestgjorte ved Aarets Udløb, og at der altsaa stedse maa gives nogen Tid derefter. Det er det Gne. Det Andet er, at man vel ligeledes siltende, men dog, som det forekommer mig, ogsaa med en siltende Billigelse fra Re-